

Какво патила Гризанка.

(Приказка — По А. Редлихъ).

Имало едно врѣме една малка домашна мишка. Викали я Гризанка.

Наплашена отъ голѣмия котаракъ въ кѣщи, рѣшила да бѣга въ гората.

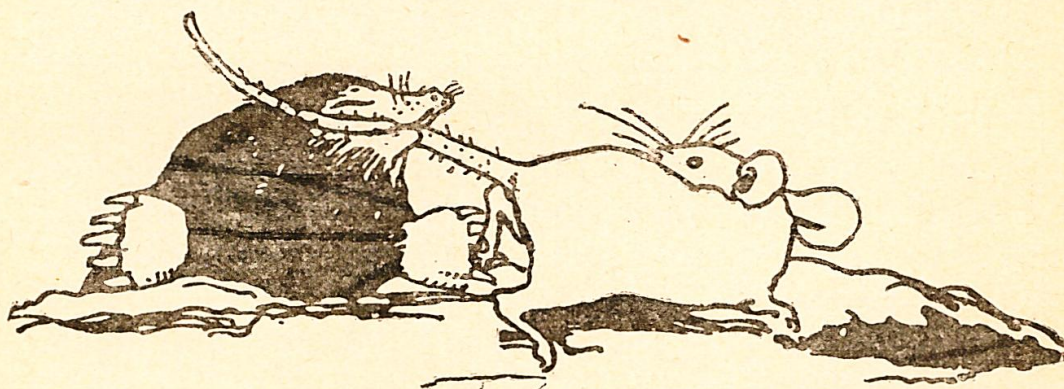
Речено — сторено. Трѣгнала на пѣтъ.

Вървѣла, вървѣла Гризанка прѣзъ гората и прѣмалѣла отъ гладъ. Смръкнало се. Край едно поточе видѣла тя къртична дупка.

„Ще ида на гости на къртицата“, рекла си тя. „Ще прѣнощувамъ при нея — тя ще ме нагости.“

Помѣрила Гризанка да се вмѣкне въ дупката и току пѣхнала муцунката и прѣднитѣ си крака, чува гласъ задъ нея:

— „Навѣнъ, иначе си изгубена!“

И въ сѣщото врѣме остри зѣби я стиснали за опашката и я издърпали навѣнъ. Гризанка се обърнала и видѣла една стара, черна къртица.

— „Това ли се вика тукъ гостоприемство?“ попитала Гризанка обидена. „Азъ щѣхъ да те помоля за подслонъ и нѣщо за ядене, а ти ме издърпа навѣнъ, па отгорѣ ме и заплашвашъ“.

— „Ти трѣбва да ми благодаришъ, намѣсто да ме мѣмришъ“, отговорила къртицата. — „Азъ ти спасихъ живота!“

— „Какъ така?“ запитала очудено Гризанка.

— „Вижда се, че ти си отскоро въ гората“, казала къртицата, „иначе трѣбваше да се пазишъ